

1937. Sa garrida, a s'esgarinzador. En Pep deixa sa baldraca a sa finestra i se'n va a reposar de sa reminyola, i es presenten. Se l'enduen. No el tornam a veure mai més. A jo, dona d'un roig, em confinaren. Sa garrida, vaig tenir sa sort que no la donaren a una altra família, com varen fer amb tants infants de rojos.

I ara aquí, confinades una volta més, sa garrida, que ja no ho és, i jo, que no sé què esper per morir-me, que quan m'enterrin no serà vora en Pep, que amb tants anys que fa que diu que tenim democràcia encara és s'hora que han d'obrir ses cunetes i dir-me en Pep on és.

Vicent Tur i Serra.